

Son Şarkı

– Mehmet ACAR · 28 Ağustos 2021

SON ŞARKI hakan.

Bugün yirmi sekiz haziran. Eşimden ayrılalı tam altı yıl oldu. Oysa ne kadar güzel başlamıştı. Daha öğrenci olduğum zamanlar, şu an çalıştığım bankada görmüştüm onu. Sıcak bir mayıs günü öğleden sonra sıra numaramı almış öylece dalgın dalgın sırayla yanıp sönen numaraları izliyordum. O kadar boş koltuk varken gelip yanımdaki koltuğa oturmuştu tüm güzelliğiyle. Gözlerinin rengini, saçlarının sarılığını, sağ yanağındaki gamzesini günler sonra fark edebildim. Zira o gün bir kez olup kafamı çevirip de bakamamıştım yüzüne. O gün ne yüzündeki masumiyete ne de gülümsemesinde ki sıcaklığa vuruldum. O gün hepi topu sadece ve sadece içime işleyen sesine âşık oldum. Konuştuk uzun uzun, havadan sudan boş boş ondan bundan. Benim okulum yeni bitmiş onunki o sene başlamıştı. Ben bankacı olmak için okumuştum bu zamana kadar. O da eczacılık fakültesini tercih etmişti. O gün sohbetimiz nasıl başladı nasıl sürdü de konu, boş ver eczacılığı falan git de bir bankacıyla evlenene geldi inanın bende bilmiyorum.

Çok sürmedi gerçekten okulu yarıda bıraktı. Ben bankada işe başladım ve o da bir bankacı ile evlendi. Evliliğimizin ilk günlerinin masal gibi olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Bir oğlumuz oldu adını Çınar koyduk. Bizim için dünya Çınar'dı. Çınarımız büyüdükçe anladık ki bizim tek ortak noktamız sadece çoğumuzdu. Ne zevklerimiz birdi ne beklentilerimiz. Küçük laf atışmalarımız her geçen gün büyüdükçe büyüyor kavgalarımızın şiddeti her geçen gün artıyordu. Allah şahit bir kez olsun vurmadım. Vurduysam eğer taş olsun bu ellerim bu bedenim. O kadar da insanlık dışı değilim. Hatta Çınar etkilenmesin diye her kavgamızı diğer oda da yaptık. Bir kez olsun onun yanında tartışmadık. Her yirmi sekiz haziranda oturup düşünürüm kavgalarımızın nedenini. Sonuç mu? Geçtim ceviz kabuğunu doldurmasını o kabuğun içine atacak bir tane bile elle tutulur neden bulamıyorum. O kadar nedensizliğe rağmen daha yavrumuz beş yaşında iken şiddetli geçimsizlikten ilk celseden ayrıldık. Çınar'ı mahkeme bana verdi, ikimizin de ortak kararı o yönde olmuştu. Annem bakacaktı çocuğa, ben erkek başıma ne anlarım el kadar yavrudan. Çok çok hafta sonları gezdiririm bazen maça falan gideriz, kendine bir de bilgisayar alırım beni aramaz bile diye düşünüyordum. Zira öyle de oldu.

Evliliğim bittikten birkaç yıl sonra bir gönül titremem daha oldu. Çalıştığım bankanın başka bir şubesinde çalışıyordu. Arkadaşlar tanıştırmıştı. Korktum evlenmekten. Aynı duyguları yaşamaktan, aynı acılara tuz ekmekten bir de Çınar'ın tepkisinden çekindim. Zaten bu aralar yaramazlığı üstünde. Ergenlik dönemleri diye çıkarmıyoruz sesimizi. Radyolara takmış kafayı beyefendi. Nerede bir radyo görse alıp parçalıyor. Kimin olursa olsun. İlk bizim evdeki radyoyu kırmıştı. Çocuktur dedik geçtik. Daha sonra annemlerin, halasının, dayısının ve anneannesinin radyosunu kırınca kırdık biraz derdin ne diye. Hiç, diyor "sadece gıcık oluyorum radyo görmeye" diyor başka bir şey demiyordu. En son okulda müdür yardımcısının radyosunu parçalayınca çileden çıktım. Epey bir bağırdım azarladım. Ne dediysem boş... Karşıma geçip de "ne yaparsan yap ömrüm boyu radyoları sevmeyeceğim işte banane" demesin mi? Ne halin varsa gör dedim kapattım konuyu.

Evlilikten birazda kendim için kaçtım; tekrar bir sorumluluk almaktan, bağlı olmaktan korktum. Böyle çok rahatım. Çınara babaannesı bakıyor el bebek gül bebek. Ben istediğim zaman istediğim yerde olabiliyorum. Ne hesap soranım var ne karışanım. Ne ister ki insan Allahtan daha. Ah bir de şu yirmi sekiz haziranlar olmasa...

filiz.

Bu gün yirmi sekiz haziran. Hatıralar çaldı yine kapımı. Mayıs sıcağında bir gün koşar adımlarla girmiştim bankaya. Babamdan para isteyeli dört gün olmuştu. Tekrar arayıp soramamıştım para attın mı diye. Biliyordum durumunu. Olsa göndermez miydi? Tek kuruşuna dokunmaz yollardı tüm parasını. Ama yoktu işte. Kıt kanaat geçiniyorduk. Annemin rahatsızlığı da tuzumuz biberimizdi. Zaten eczacı olmayı da en çok annem için istiyordum. Onun tüm ilaçlarını sorunsuz temin edebilmek en büyük hayalimdi. Hesabınızda para gözükmüyor diyen banka memuruna emin misiniz bir kez daha bakın lütfen diyecek en son kişiydim. Eğer para olsa daha çok şaşırıcaktım işte o zaman bir daha bakmasını isteyecektim. Tahminimde yanılmamıştım, hesabınızda para yok sözünü duyar duymaz kendimi biran önce dışarı atmak istedim, yapamadım. En yakın koltuğa attım kendimi. Birkaç dakika sonra fark ettim onca boş koltuk varken genç bir erkeğin yanına oturduğumu. Adı Hakan'dı. Okulu yeni bitirmiş, en büyük hayali bankacı olmaktı. Allah var yakışıklı, kaşı gözü yerinde, konuşması insana güven veren biriydi. Konuştukça konuştuk. Bir ara öyle bir kaptırdık ki kendimizi sohbete, konuyu evlenmeye bile getirdik. Boş ver eczacılığı falan git de bir bankacıyla evlenen dediği zaman tek sorum o bankacı annemin ilaçlarını alır mı oldu. Tabi ki alır cevabına hiç düşünmeden tamam evlenelim dedim.

Şaka gibiydi. İlk defa gördüğüm bir adamla evlenmeye karar vermiştim. Kalbime kandım. Çaresizliğime aldandım. Parasız okuyamayacağımı sandım. Bıraktım okulu o gün eve döndüm. Çok sürmedi ve bir bankacı ile evlendim. Evliliğimizin ilk yılları çok güzeldi. Annemin hiçbir ilacı eksik değildi artık. Annem eskisinden iyiydi. Bir de çocuğumuz olmuştu. Adını Çınar koymuştuk. Dünyamız olmuştu Çınar. Hakan müthiş bir baba müthiş bir eştı. Ta ki annesinin "yeter oğlum nereye kadar bakacaksın kayınbabanlara" diyene kadar. İki ayağını kaybetmiş babam çalışmıyordu. Annemin hastane masraflarına yetişemiyordu. Hakan ilk önce babama yaptığı yardımları kesti. Sesim çıkmadı. Annemlerin ayda üç beş kuruş elektrik su faturasını yatırmayı bıraktı. Bir şey diyemedim. Onlara giderken her zaman alışveriş yapar dolaplarını doldururduk onu da bıraktı. Hatta annemlere gitmeyi bile unuttuk son zamanlarda. Gözyaşlarımı hep içime akıttım. Ancak annemin ilaçlarını almaktan vazgeçtiğinde çıldırdım. Zira söz vermişti o bankacının o ilaçları alacağına. Ve bir yirmi sekiz haziranda ayrıldım.

Çınar'ı istemesem de babasına bıraktım. Ona baka bilecek gücüm yoktu. Nafaka talep etmemiştim. O adamın tek kuruşunu bile görmek istemiyordum. Biz ayrıldığımızda oğlumuz beş yaşındaydı. Şimdi on bir yaşında. Çocukta bunalımda belli, kafayı da radyolara takmış. Nerde bir radyo görse kırıp parçalıyor. Annemin de babasından yadigâr radyosunu kırmış en son geldiğinde. Zaten televizyon olmayan ev iyice bir sessizleşti bugünlerde.

Evet, ben okulu yarıda bıraktım bir eczacı olamadım ama bir eczanede iş buldum çalışıyorum. Haftalığım bizim geçimimize zor yetse de annemin tüm ilaçlarını alabiliyorum. İnsan başka ne ister ki Allah'tan, keşke her gün yirmi sekiz haziran olsa..., çınar.

Bu gün yirmi yedi haziran. Bundan tam altı yıl önce annem ile babam ertesi gün mahkemeye gidip boşandılar. Ben onda beş yaşındaydım. Zaten sürekli kavga ediyorlardı. Kavga etmek için hep başka odaya geçiyorlardı. Boşuna geçiyorlardı başka odaya, birbirlerine o kadar çok bağıyorlardı ki zaten her şeyi duyuyordum. Çocuk aklımla çok korkuyordum ama belli etmiyordum. Bana da kızmalarından korkuyordum. Çoğu akşam yemeğimi yer yemez uyuyacağım diyerek yatağıma gidip gizli gizli ağlıyordum. Hiçbir zaman bilmediler ben neler hissettim. Ayrılırken sormadılar bile kimde kalmak istiyorsun diye. Her konuda zıtlaşan annem babam ilk defa bir konuda aynı fikirdeydiler. Beni babama verdiler. Sorsalardı ne cevap verirdim inanırım bilmiyorum. İyi ki de sormamışlar. Bir çocuğun annesi ve babası ayrı olduktan sonra kimde kalmış ne farkı var. Hep bir yanın eksik hep bir yanın yıkık. Hiçbir zaman gözlerinin içi gerçekten gülmez. Tabi gülmeyi yalandan becere bilsen bile.

Yirmi sekiz haziran sonrası bitti tüm kavgaları. Bir daha hiç bir araya gelmediler. Hiç onları yan yana görmedim. Ben babaannemde kalıyorum. İstedğim zaman anneme de gidiyorum. Ama çok içimden gelmiyor gitmek. Annem beni gördükçe sürekli ağlıyor. Dedem sürekli babamı sorup ağız dolusu küfürler ediyor. Annemi çok az görmeye başladım son zamanlarda. Babam bana bir bilgisayar aldı annemden ayrılır ayrılmaz en iyisinden. Bir sürü oyun yükletti. Bir hafta sonu maça gittik bir gün de gezmeye çıkardı beni o kadar. Kendince tüm babalık görevlerini yapmış bana olan bütün borcunu ödemişti. Son zamanlarda babamın da yüzünü görmez oldum.

İlk zamanlar pek bilmedim ayrılıklarının acısını. Hem yetim hem öksüz kaldığımın farkında değildim. Ta ki anaokulunun ilk gününe kadar... Herkesi annesi getirmişti bir tek benim annem yoktu. Çıkışta herkesin babası almaya geldi bir tek ben babaannemle dönüyordum. Oysaki ben o gün babaannemi değil babamı görmek istiyordum yanımda. Okulda herkes annesinden babasından bahsederken ben hep susuyordum. Tek bir kelime yoktu dilimde. Ne anlata bilirdim ki? Arkadaşlarım annemle babamın öldüklerini sandılar her zaman ve hiç sormadılar ikisi birden nasıl olurda ölür diye. Ben yokken kim bilir neler neler konuşuyorlardı. Ve çok belli bana acıyorlardı. Acınıyor olmak ne kadar kötü bir durum anlatamam.

Anneler gününün olduğu hafta annelerimiz için resim yapacaktık. Herkes çok heyecanlıydı. Öğretmenimiz herkese resim kâğıdını dağıtıyordu. Benim kâğıdımı verirken sen de istersen babaannen için yap dedi. O an ağlayarak eve geldim. Bir daha da anaokuluna gitmedim. İlkokula başka bir okulda gitmek için direttim. Başka bir okula gidiyordum servisle ama pek de değişen bir şey olmamıştı. Yine çocuklar arasında anne baba mevzusunda hep boynu bükük olan bendim hep acınarak bakılan bendim. Anneme ve babama rağmen öksüz ve yetimdim.

Bayram sabahlarını hiçbir zaman sevemedim. Bir bayram sabahlarını sevmedim bir de şu anlamsız radyoları. Yıl olmuş bilmem kaç. Televizyonlar üç beş boyutlu yayın yaparken hala bu radyoların varlığı delirtiyor beni. Dayanamıyorum radyo görmeye. Nerede görsem, kimin olursa olsun kırıp parçalıyorum. Ömür boyu da geçemeyecek nefretim biliyorum.

Doğum günümü kutlanmasına da izin vermiyorum kendimi bildim bileli. İlk zamanlar annem ayrı babam ayrı kutlardı. Annem evde kendi yapardı pastamı. Babamda gider en pahalısından alırdı anneme inat. Ben ne doğum günü istiyordum ne de pasta. Annemle babam aynı koltukta yan yana oturup birbirine gülümsemeleri benim için en büyük hediye olurdu. Olmadı. Her zaman mumları üflemezden önce tutturdıkları dileklerimin hiçbiri gerçekleşmediği için artık kutlatmıyorum doğum günümü.

Annen baban ayrı olunca hayallerinde olmuyor. Hep bir yarım kalıyor meseleler. Aşka meşke uzak kalıyorsun en azından. Korkuyorsun sevmekten, sevimekten. Evlilik aklının ucundan bile geçmiyor. Hatta evlenmemeye yeminler ediyorsun. Yağmur yağmış, şimşek çakmış umurunda olmuyor; gidip sarılacağı bir kucak olmayınca. Okulda aldığı aferinin bir anlamı kalmıyor; gelip anlatacağın biri olmadıkça. Annenin ve babamın sana olan sevgisine bile inancın tükeniyor. Aklında hep aynı düşünce; beni sevselerdi ayrılmazlardı. Ya da; madem ayrılacaktınız benim suçum neydi? Sana gösterilen ilginin bile bak ben annenden veya babandan daha iyiyim diyebilmek için olduğunu düşünüyorsun sürekli. Annen baban ayrı olunca yemeklerin bile tadı olmuyor. Çocukluğunu da yaşayamıyorsun tam olarak, şimara bileceğın kimse olmayınca evde. Resim defterinde hep birkaç sayfa eksik oluyor. Aslında yapıyorsun annenle babanın resmini ama kimse görmeden yırtıp atıyorsun. Yaptığım kaç resmi çöpe attığımın sayısını ben bile bilmiyorum.

Annen baban ayrı olunca hasta olmaktan da korkuyorsun. Ateşlenince başında bekleyen hep eksik kalıyor. Garip garip huyların oluyor. Mesela ben radyolara takmış durumdayım. Nefret ediyorum o aletlerden. Onu icat edenden de nefret ediyorum. Onu üretenden de. Garip garip düşlerin oluyor. En garip düşüm de bilim adamı olmaktı benim çocukken. Bilim adamı olup ilerde boşanacak kişileri söyleyen bir makine icat etmeyi en büyük arzum. Gaybı yaratandan gayrı kimsenin bilmeyeceğini öğrendiğim gün vazgeçtim o hayalimden. Çocuk aklımla bilim adamlığından vaz geçince devlet başkanı olma hayalleri kurdum geceler boyu. Yürürlüğe tek bir kanun tek bir yasa koya bilmek için; çocukları olan çiftlerin boşanmasını yasaklayan. Annem ile babamın kavgaları aklıma geldikçe vazgeçtim bu düşümden de.

Bugün yirmi yedi haziran ve ben bir bugünden bir de şu aptal radyolardan nefret ediyorum. Hem de bugün benim doğum günümken. Doğum günlerimi kutlatmamamın tuttuğım dileklerin boşa gitmesi ile hiçbir ilgisi yok aslında. Bundan tam altı yıl önce bir doğum günüm sonrası annemle babam balkonda oturup ilk defa kavga etmeden konuşuyorlardı. Babam çay annem kahve içiyordu. Yanı başlarında küçük bir radyo kısık sesle çalıyordu. Sürekli eski şarkılar çıkıyordu radyoda. O kanal zaten Türk Sanat Müziğinden başka yayın yapmazdı. Ertesi gün annemle babamın mahkemesi vardı. Yolun sonuna gelmişlerdi. Benden saklıyorlardı güya. O gecenin sabahında boşanacaklardı. Yarını değil de hep geçmiş konuşmuşlardı uzun uzun. Ben de balkonun olduğu karanlık oda da gizli gizli onları dinliyordum. İlk günü konuşmuşlardı. Bankada tanıştıkları günü... Babam annemin yüzüne bakmadığını anlattı; annem neden okulu bıraktığını. Babam nelere bunaldığından bahsetti; annem sadece ilaçlar dedi başka kelime etmedi. İkisi de uzun uzun sustu. Radyoda birbirinden güzel şarkılar çıkıyordu. Biliyorum ikisi de yarın ki mahkemeye gitmek istemiyordu. Ve artık kavgaları bitecek ilk zamanlardaki kadar mutlu olacaklardı. O gece uzun sessizliği babam bozdu. "Hadi, sıradaki şarkıyı bizim şansımıza tutalım. Şarkı ne derse onu yapalım. Bakarsın yarın..." radyoda çıkan şarkıyı duyunca sözlerinin devamını getiremedi sustu. Birlikte dinledikleri son şarkıydı. O kanal ömrü hayatında ilk defa yabancı bir şarkı yayınlamıştı. Annem "görüyorsun biz birbirimize bu kadar uzak bu kadar yabancıyız" diyerek kalktı masadan. Annemin aklında sadece annesinin ilaçları vardı. Babamın da kocaman bir gururu... İkisinin de umurunda değildim ben. Ve çok iyi biliyorum o gece o masada o radyo olmasaydı annemle babam benim doğum günümün ertesinde gidip boşanmazlardı. Keşke her gün yirmi yedi haziran olsaydı da radyolar hiç

olmasaydı...

.